T011 BD 2 (52) 173-Nhân Duyên của Thái Tử Phước Lực-Q3

Đại Tạng Kinh (Linh Sơn Pháp Bảo)

PHẬT NÓI KINH NHÂN DUYÊN CỦA THÁI TỬ PHƯỚC LỰC QUYỂN 3

Bấy giờ Thiên chủ Đế Thích thấy thái tử Phước Lực được quả báo hiện đời với các tướng lành hy hữu và biết trời, người đều vui mừng, tâm Thiên chủ rất ngạc nhiên mới nói với thái tử: –Hôm nay thái tử tinh cần tu tập hạnh thù thắng như thế, có cầu điều chi chăng? Thái tử trả lời: –Thưa Thiên chủ, tôi vì cầu chứng quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, cứu độ tất cả hữu tình ra khỏi biển sinh tử, làm cho họ an trụ nơi cứu cánh Niết-bàn. Khi ấy Thiên chủ Đế Thích biết thái tử Phước Lực cần cầu Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, thâm tâm bất động như núi Tu-di, thật đúng với ý ông. Thiên chủ tán thán: –Lành thay! Lành thay! Đại sĩ có nguyện lực rộng lớn cao tột, ắt sẽ mau chứng đắc Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Thiên chủ nói xong biến mất. Lại nữa, về sau vua nước kia tuổi già sắp chết mà chưa lập thái tử thọ phép quán đảnh. Khi ấy, hoàng tộc, quan lại, nhân dân cùng nhau họp bàn: “Chúng ta phải tìm người như thế nào để tiếp nối vương vị quán đảnh?”. Khi ấy có một người nói: –Nếu có người có phước lực và tiếng khen lớn mới có thể kế vị được. Mọi người tán đồng ý này. Nhà vua sai sứ đi hỏi tìm

khắp nơi. Khi ấy thái tử Phước Lực sẽ kế thừa ngôi vương vị, thiện căn khai phát, cùng các người hầu cận đi dạo vườn cây. Lúc thái tử đi đường đi bằng phẳng, đến nơi nào cũng không có các thứ gai gốc, ngói sỏi. Đến giữa đường, tướng cát tường xuất hiện, mưa phùn bay khắp hư không, xoay vòng trở lại trên đảnh thái tử. Các loài chim đẹp lạ uyển chuyển bay lượn. Đồng nam, đồng nữ cất tiếng thù thắng vi diệu, chạy nhảy hân hoan vui mừng hớn hở, tất cả mọi người cảm thấy nhẹ nhàng, lâng lâng phơi phới, lại nghe trên không trung tiếng nói vui mừng. Thái tử thấy sự tướng này, suy nghĩ: “Sự tướng này xuất hiện, quyết định ta sẽ nối tiếp vương vị quán đảnh”. Thái tử đi vào vườn thọ các phước lạc. Trong khu vườn này có một cây Vô ưu lớn, hoa nở đầy cành, thái tử an nhiên nằm ngủ bên cây. Những người đi cùng thái tử vì thích hoa quả nên đều ở trong vườn dạo chơi thưởng thức, còn thái tử nhờ oai lực phước đức nên có Long vương và bỗng nhiên từ đất vọt lên hoa sen ngàn cánh vi diệu, đóa hoa to lớn vô cùng, sắc hương hoàn hảo, xinh đẹp vô ngần. Long vương kia lại dùng thần lực đem đặt thái tử lên trên hoa sen, lúc ấy thái tử hoàn toàn ngủ say, do đó giờ ăn dần qua, đúng giữa ngày, các bóng cây đều di động, chỉ có bóng cây Vô ưu đứng im che thân thái tử như cũ không di động. Ngoài ra, các cây hoa trong vườn đều ngã về phía cây Vô ưu, tướng lành tốt đẹp vui ý mọi người. Lúc ấy thái tử Phước Lực mộng thấy thân mình ở trên ô uế; lại thấy thân mình nhiễm ô uế; lại thấy tự

dùng lưỡi liếm khắp hư không; lại thấy thân mình đứng trong hoa sen; lại thấy chính mình đi lên ngọn núi, lại thấy mọi người đảnh lễ mình. Thái tử thức dậy, chiêm nghiệm những giấc mộng vừa qua: “Như ta mộng thấy thân mình ở trên ô uế, ắt là ta sẽ ở vương vị quán đảnh, giàu sang tự tại. Theo như tướng ta đã thấy thân mình bị nhiễm ô

uế, thì ta nên ở trên tòa sư tử. Như ta thấy đi trên ngọn núi, thì tất cả nơi nào ta ở thường là nơi tối thượng. Như ta đã thấy mọi người đảnh lễ, thì ta đáng là chỗ tôn trọng cho những người kia. Tất cả những việc như thế, suy xét các tướng trạng này, ta nhất định làm vua quán đảnh". Bấy giờ, các quan cận thần nước kia, trước hết sai người đi khắp nơi tìm hỏi. Đến khu vườn nọ, họ liên tục lần lượt trông thấy tướng thù thắng cát tường của thái tử. Họ sinh khiếp phục: "Đây là người đại phước lực, có danh tiếng lớn". Sứ giả tức tốc quay về trình bày đầy đủ sự việc trên. Các quan nghe sứ giả nói đều rất hoan hỷ, y theo nghi pháp, chuẩn bị những thứ cần dùng, đi vào khu vườn để trao pháp quán đảnh. Đến nơi họ thấy các tướng thù thắng tốt đẹp. Lúc ấy thái tử Phước Lực ở trên đại liên hoa vi diệu, ngồi kiết già. Vì phước lực khai phát nên Tứ đại Thiên vương dâng tòa đại sư tử trang nghiêm của cõi trời, Thiên chủ Đế Thích dâng lọng trời tốt đẹp và các cây phất trần báu, chư Thiên Đao-lợi dâng các màn báu trang nghiêm, rải các hoa báu rơi xuống như mây. Tứ đại Thiên vương và các chúng Thiên tử rải xuống các thứ châu báu, tấu nhạc trời tuyệt diệu đáng yêu và rải các y đẹp. Vườn rừng trong nước khắp nơi thanh tịnh,

không có nơi nào có gai gốc, đá sỏi, các tràng phan lụa quý được dựng bên đường đi, đặt bình diệu hương, rải các hoa lạ cùng hoa thiên cung... Thiên chủ Đế Thích sai Thiên tử Tỳ-thủ-yết-ma, hóa ra lầu gác to lớn bằng bốn thứ báu trong khắp khu vườn để chuẩn bị cho thái tử tùy ý thọ dụng. Khi ấy các quan trông thấy tướng hy hữu thù thắng như vậy càng lấy làm lạ, càng thêm cung kính vâng mạng thái tử. Thái tử ngồi trên tòa sư tử, các quan đảnh lễ, tôn phụng đúng nghi pháp để trao quán đảnh. Thái tử được quán đảnh rồi, thân phát ra ánh sáng tỏa chiếu chung quanh khoảng một do-tuần, ánh sáng này làm lu mờ ánh sáng mặt trời. Khi ấy trong chúng có một nhóm người thấy ánh sáng này đều nói: –Đấy là Thắng Quang vương. Có một nhóm người nói: –Đấy là Phước Lực vương. Lúc vua Phước Lực sắp vào vương thành, Thiên chủ Đế Thích... đến trước nhà vua, y theo nghi pháp cung hiến xong biến mất. Vua Phước Lực đã vào vương thành rồi, khéo ban quốc chánh, nhân dân đông đúc, giàu có an vui, chấm dứt sự đấu tranh, dẹp yên kẻ địch, không còn giặc cướp, tật bệnh, đói khát. Ngài thương yêu chăm sóc cho dân giống như con một. Vườn cây hoa quả đều sum suê, lúa má bội thu, mưa thuận gió hòa, khắp nơi nhuần thắm, không ai gây tội. Bốn người anh của vua Phước Lực sau đó nghe việc kỳ lạ này đều sinh kinh hãi và bàn với nhau: "Thái tử

Phước Lực vượt chúng ta quá xa, phước tuệ vẹn toàn. Vì có phước lực cho nên làm đại quốc vương, giàu sang tột bậc, hợp với tâm ý ta. Bây giờ chúng ta nên đến chỗ thái tử ." Khi ấy, bốn người anh cùng đi đến chỗ vua Phước Lực. Đến nơi họ cùng chúc tụng: –Mong cho đại vương tuổi thọ tăng trưởng vô cùng. Họ lại tán thán: –Lành thay, đại vương! Trước kia ngài có giao hẹn, nay đã có thể lập phước tuệ kiên cố. Nếu vậy thì ngài vượt hơn chúng tôi, ở nơi nước khác thống lãnh vương vị, đều do phước lực thù thắng của ngài mà thành tựu. Anh em chúng tôi đều cùng ngưỡng mộ. Khi ấy, vua Phước Lực từ tòa sư tử hoan hỷ bước xuống, cung kính hỏi han, bày các tòa cao rộng mời các anh theo thứ tự mà ngồi. Các người anh mời vua trở lại tòa cũ. Các tòa đã sắp đặt, thái tử đem các thứ dâng biếu như trước đã định. Cùng nhau bàn luận xong, đều

sinh tâm hoan hỷ định tĩnh. Vua Phước Lực với ý tôn trọng, đem dâng biếu các vật. Hội họp như vậy hơn hai, ba ngày. Vua muốn khai phát cho mọi người và các anh biết thế nào là việc phước và không có phước. Ngài thuyết kệ: Người vô phước đọa trong địa ngục Chịu nhiều khổ não không ngừng nghỉ Hoặc đọa ngạ quỷ, hoặc súc sinh Chịu khổ đói khát và gánh nặng. Người vô phước tự hoại thân mình Vô phước nhọc nhằn thân tôi tớ Vô phước đọa vào trong điếc câm

Vô phước ngu đần vào tà tuệ,
Vô phước vướng vào đường yêu quái
Người vô phước hình hài xấu xí
Vô phước thường sinh dòng hạ tộc
Vô phước rối tâm người thấy ghét.
Người vô phước mê hoặc rất nhiều
Vô phước bị người thường khinh nhạo
Vô phước làm bất cứ việc gì
Tuy gắng hết mình không thành tựu.
Người vô phước có thân thô sáp
Vẻ tối tăm ai thấy cũng chê
Người vô phước nơi nào họ ở
Cây cỏ xanh tươi hóa khô cằn.
Người vô phước thường không vừa ý
Ngoại cảnh phương hại cũng như vậy
Các ác quỷ thần Bà-la-sát
Thường hay khuấy nhiễu người vô phước.
Người vô phước thuốc thang trụ bệnh
Trở thành thuốc hại, bệnh nặng thêm
Do vô phước phải chịu bần cùng
Lại bị người khác thường khinh mạn.
Người vô phước sinh ra con cái
Tánh tình thô ác mọi người chê
Người vô phước tuy nhiều quyến thuộc
Thường hay ly tán khổ não sinh.
Người vô phước bị hoại nhãn mục
Các khổ triền miên cứ mãi sinh
Đa bệnh đều do nhân vô phước
Thuở nhỏ bệnh hoạn chữa khó lành.
Người vô phước chịu nhiều hung ác
Người vô phước thường mang tiếng xấu
Tay chân co quắp thân bất hoàn
Nói năng người nghe chẳng thuận tin.

Các sở hữu của người vô phước
Vua, quan, nước, lửa, giặc cướp tiêu
Vô phước chỉ nghe lời oán ghét
Gặp gỡ thường sinh điều sợ kinh.
Vô phước tuy sống nơi bằng phẳng
Tùy chỗ họ ở gai gốc sinh
Giả sử trồng trọt hay buôn bán
Tuy làm nhiều mà lợi chẳng sinh.
Người vô phước mọi thời mọi lúc
Tài sản, của báu đều tan hoại
Thế gian ít có kẻ quan tâm
Thật không khả ái, không thiện lợi.
Người vô phước tướng đều như vậy
Người trí nên biết cần loại bỏ
Người phước hành động khéo hộ trì
Trong tất cả thời không hao mất.
Người phước làm việc không lười mỏi
Thường khởi tâm kiên cố dũng mãnh
Như lọng che mát vô cùng rộng
Có thể ngăn trừ cơn mưa xấu.
Như nghé theo mẹ thường cho bú
Người phước mong muốn đều như ý
Như cây Kiếp-ba xem vừa ý
Thường đạt tất cả quả mong cầu.
Người phước thường đủ sức nhẫn nhục
Và được ý vui đại cát tường
Tín, hạnh sâu chắc y theo được
Đời đời đều đủ tướng đẹp đẽ.
Người phước vang danh khắp mọi nơi
Đầy đủ đa văn và trí tuệ
Người thấy đều sinh tâm yêu thích
Lại hay đạt được nghe, nghĩ, nhớ.
Người phước lâm chung không tật bệnh
Lâm chung cũng lại sinh hỷ hoan
Cảnh tướng xấu xa chẳng hiện tiền
Viễn ly sợ hãi và đau khổ.
Người phước lâm chung vui cõi trời
Thiên cung lầu gác hiện trước mặt
Đao-lợi chư Thiên, Dạ-ma thiên

Khắp cả trời người đến tiếp dẫn.
Chư Thiên tử cung trời Đâu-suất
Chúng trời Hóa lạc cũng như vậy
Tha hóa tự tại, Dục giới thiên
Đều đến để hộ vệ người phước.
Người phước giống như đại Phạm vương
Câu-chi chúng trời đều sùng phụng
Ở cõi một ngàn chúng Phạm thiên
Rộng lớn tôn nghiêm và tự tại.
Người phước làm chi đều thành tựu
Lại luôn luôn ở nơi khoái lạc
Tất cả đều sinh tâm yêu thích
Cho đến cảnh ngoài không phương hại.
Các người anh và mọi người nghe xong bài kệ, tâm đều tin phục đối với vua Phước Lực. Họ vô cùng hoan hỷ, đời này và đời khác xin được khai thị rõ ràng, tất cả đều biết phước lực là tối thắng.
Khi ấy vua Phước Lực nói rộng về phước cho mọi
người nghe, khai phát tâm rồi quán sát hư không, thầm nói: “Vui thay! Bây giờ ta có thể biến khắp trong, ngoài vương thành, mưa xuống các loại y phục, trân bảo”. Khi vua khởi tâm như thế, bỗng có các loại y phục rất tốt đẹp và các loại hoa, châu báu làm vui lòng mọi người từ trời rơi xuống đầy khắp trong, ngoài vương thành. Lúc tướng này hiện ra, trời người đều vui vẻ và sinh ra kinh dị, khởi lòng tin thanh tịnh to lớn, cùng cất tiếng: –Vui thay! Thiên tử có đủ phước lực, đủ đại oai đức. Lại nữa, sau đó, vua ở các tiểu quốc nghe sự việc này đều suy nghĩ: “Vua đó có đại phước lực, đủ danh tiếng lớn. Nay ta nên đến đó tôn phụng vị ấy”. Do đó, vua các tiểu quốc cùng hội lại một chỗ, mỗi nước thống lãnh bốn binh chủng: tượng, mã, xa, bộ binh. Mọi người cùng đến chỗ vua Phước Lực, xuống xe tiến đến cung kính bái chào, chắp tay tâu rằng: –Thiên tử đại phước, đủ đại danh xưng, là đại quốc vương, oai đức tối thượng. Vì thế, hôm nay chúng tôi đến đây xin phụng mạng. Vua Phước Lực ân cần thăm hỏi, an ủi khắp mọi người. Sau đó theo thứ bậc ngồi xuống. Kế đến các quan thuộc mỗi người đem châu báu thượng diệu vô giá phân phát, lại đem pháp môn Thập thiện nhiếp hóa mọi người. Khi ấy các vua tiểu quốc đều được lợi ích thù thắng, đều trở về bổn quốc. Sau đó phụ vương Nhãn Lực dần dần nghe biết sự kiện kỳ lạ như thế, trước hết sai sứ đến nước thái tử Phước Lực, rồi ngài đích thân nhanh chóng cùng các

quan thuộc suốt trọn ngày đêm vội vã lên đường. Vua đến nơi rồi, vì thương nhớ con nên khi vừa trông thấy con, hai dòng lệ chảy dài, mừng mừng tủi tủi, cất tiếng bi thương, vội vã xuống xe, đến cầm tay con nhìn một hồi lâu, phụ vương mới nói: –Ta là cha con, ắt con biết rõ. Ta nay tuổi đã già suy, việc trị nước thật khó khăn, ta không kham nổi, nay giao phó cho con, con nên gánh vác. Nói xong, vua cha liền đem mão báu của mình đặt nơi đầu con. Như lời cha dạy, người con cai trị luôn nước của vua cha.

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.